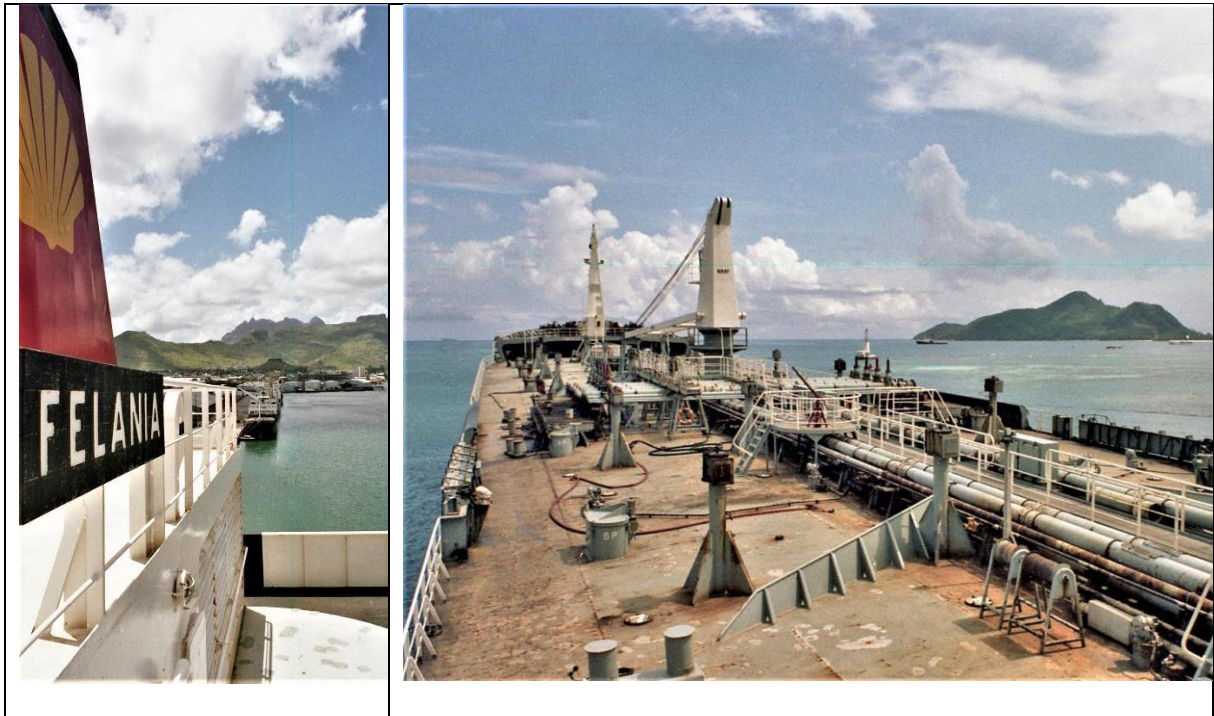

Scheepsjournaal - Het einde van een zeemansloopbaan.

Het is 6 maart 1981. Het m.s. Felania ligt afgemeerd in Dubai. Begin december 1980 ben ik in Bahrein aan boord gekomen van dit schip als 3^e werktuigkundige.

Ik was in mijn hut en op dat schip was dat een klein appartement met een halletje, verblijfshut, slaaphut en badkamer.

Opeens stapte er een voor mij nog onbekende collega binnen die vertelde dat hij me kwam aflossen. Ik was met stomheid geslagen. Ten eerste was ik nog maar 3 maanden aan boord en bij een op handen zijnde aflossing kreeg je dat bij tijds te horen van de gezagvoerder. Hij vertelde dat hij uit zijn verlof was gehaald om mij met spoed af te lossen.

Gezamenlijk togen we naar de gezagvoerder om helderheid te krijgen over deze merkwaardige situatie. Deze vertelde dat hij net van de scheepsagent had vernomen dat dit zou gebeuren. De reden bleef onbekend.

Er zat niet anders op om mijn koffers te gaan pakken en mijn dienst over te dragen aan mijn opvolger. Normaal schrijf je dan dagen van te voren een overdrachtsrapport met het wel en wee van het lopende werk. Daar bleek nu geen tijd voor. Binnen no time zat ik in een taxi op weg naar Dubai Airport.

Gezien het plotselinge karakter van deze aflossing kon ik niet mee op een reguliere lijnvlucht naar Europa. Na een paar uur rondhangen op het vliegveld kreeg ik het verlossende woord van de scheepsagent: Een charter zou een tussenlanding maken op Dubai om te tanken en dan doorvliegen naar Brussel. Het bleek een DC10 vol met Belgische werknemers van een Japans bedrijf, dat zijn Belgische werknemers trakteerde op een reisje naar hun Japanse fabrieken. Kom daar nu nog maar eens om. Ze hadden nog één stoel over en die mocht ik innemen. Heeft u het beeld: één Hollander tussen een vliegtuig vol Belgen.

Het werd een vlucht vol humor over en weer. Mij werd bijvoorbeeld gevraagd of ik wist wat KLM betekende. Op mijn correcte antwoord werd ik uitgelachen; volgens de Belgen betekende dat: Koop Lockheed Majesteit! Dit was een verwijzing naar het debacle rond Prins Bernhard in die tijd. Wat moet je daarop zeggen?

Na de maaltijd wist ik het en vroeg of ze wisten waarom vrijwel iedereen een gezicht vol schrammen had. Er kwam geen antwoord en dus heb ik ze het antwoord gegeven: Ze hadden allemaal voor het eerst met mes en vork gegeten.

Eenmaal op Brussel Airport – Zaventem moest ik wachten op een aansluitende vlucht. Het werd een Fokker Friendship naar Rotterdam-Zestienhoven. Eenmaal aan boord begon het ding te taxiën. Er kwam geen eind aan en dat deed vermoeden dat we via de rijksweg zouden gaan. Eindelijk gingen we dan toch de lucht in om kort daarna alweer de landing in te zetten.

Eindelijk thuis in Vlissingen met een dolgelukkige vrouw, voor wie dit ook als een totale verrassing kwam, kreeg ik een telefoontje van het kantoor in Rotterdam die me eindelijk konden vertellen wat er aan de hand was. Ik was geselecteerd voor een walbaan in Curaçao en of ik maar binnen een paar weken klaar zou staan voor de nieuwe uitdaging. Op de vraag wat mijn antwoord was zei ik meteen ja. De wedervraag kwam direct: of ik niet eerst moest overleggen met mijn vrouw. Dat was echter niet nodig. Aangezien zij al meerdere zeereizen was mee geweest zowel in de Oost als de West hadden we met elkaar afgesproken dat als Shell zou komen met een walbaan in Singapore of Curaçao we direct ja zouden zeggen.

En nu was het onverwacht zover. Ik moest nog wel onderhandelen over de vertrekdatum. Karin was in de afronding van haar Geschiedenisstudie in Leiden en was haar eindschrijftie aan het samenstellen. Aangezien we toen nog niet beschikten over een computer met printer, moest alles op papier gebeuren. Gelukkig waren we wel in het bezit van de typemachine merk Olympia.

Ook moest ze een afspraak maken met haar professoren om versneld de eindschrijftie te laten beoordelen om haar bull nog te kunnen meenemen naar onze nieuwe tropische woonplaats

overzee. Gelukkig was de medewerking er ook van de Leidse kant vanwege de bijzondere omstandigheden. Onze vertrekdatum werd vastgesteld op de eerste week van mei. Dat werd hard werken. De scriptie moest af, er moest een hoop geregeld worden om als expat te kunnen vertrekken, de huur moest worden opgezegd en de verhuizing geregeld.

Het is allemaal gelukt en wat volgde leest u in de volgende aflevering.